Parti fæller

Vi - Socialdemokraterne - er det eneste parti, der på hver eneste kongres må revidere vort arbejdsprogram, fordi en række punkter er gennemført.

Det gælder også denne gang, selv om kongresperioden har været præget af vanskelige politiske forhold og næsten umulige økonomiske vilkår.

Denne realitet må indgå i kongressens drøftelser af partiets strategi.

Det må også indgå, at hovedopgaven i den næste kongresperiode er at skabe balance mellem vor produktion og vort forbrug.

Næsten 20 mia.kr. i underskud overfor verden omkring os. Hvad er 20 mia. ? Det er næsten lige så meget som værdien af vor samlede landbrugseksport. Det svarer til en løn på 100.000 kr. til 200.000. Det er en enorm opgave, som skal løses. Den kan ikke overlades til Christophersen, Schlüter og Glistrup.

Nej, denne opgave må løses med udgangspunkt i socialdemokratiske holdninger - og lad mig tilføje, at vore holdninger og vore principper rokkes ikke af, at de ydre vilkår for vort arbejde ændres.

- Men opgavernes karakter og omfang ændres. Vort velfærdssamfund bygger på vor evne til at producere

forarbejde og handle. Opgaven i de nærmest kommende år bliver at fastholde, udvikle og udvide den produktion, som vi først og sidst lever af.

Vi skal i en periode flytte ressourcer fra øjeblikkeligt forbrug til investering i at sikre fremtiden.

Det borgerlige Danmark herunder arbejdsgiverne kunne lette denne proces, hvis de forlod det kortsynede og selvødelæggende synspunkt, at den kapitaltilvækst, der forekommer gennem fælles indsats af ejere, lønmodtager og samfund ensidigt skal tilfalde de nuværende ejere. Kravet om overskudsdeling er kommet for at blive gennemført og vil blive det. Arbejdsgiverne kan forhale ikke forhindre dette.

Vor situation er alvorlig.

Jeg tror ikke, nogen tør påstå, at vi år efter år kan lægge 15 - 20 mia.kr. oven i udlandsgælden, der nu nærmer sig 100 mia.

Derfor må den flerstrengede politik, vi har tilrettelagt og fået flertal for videreføres og udbygges.

Det gælder erhvervsfremmedelen, hvortil der er nye impulser i forslaget til arbejdsprogram. Det er den positive del, der skal sikre, at vi arbejder os ud af

problemerne. Det tager tid og det betyder yderligere ressourcer i opbygningsperioden, derfor må vi i de 2 - 3 år, det varer, begrænse det samlede forbrug med 1-2 pct pr. år. Derfor gælder det også forbrugsbegrænsningen i såvel privat som fælles forbrug.

Det gør ondt - meget ondt - selvom det der betegnet nedskæringer hidtil har været realstigninger fra år til år i de offentlige udgifter.

Det er dog mit indtryk, at befolkningen har forstået nødvendigheden, og jeg tror forståelsen vil vokse efterhånden, som resultaterne viser sig.

Befolkningen venter, at socialdemokratiet fra denne kongres siger tingene lige ud. Også at den omstændighed, at vor energiimport, der i 1970 kostede 3-4 mia.kr., er steget til 24 - 25 mia. i 1980, betyder, at vi har mindre til forbrug i det danske samfund.

Det er en realitet, vi må have for øje, når vi skal vedtage arbejdsprogram, men det betyder ikke, at samfundet behøver at stivne.

Vi får ganske vist ikke mere at fordele af, men vi kan fordele vor samlede rigdom mere retfærdigt.

Jeg er enig i hovedlinierne i forslaget til arbejdsprogram der ligger på kongressens bord - også de udgiftskrævende dele, men jeg understreger: Det har ingen mening at

beslutte, at en række nye udgiftskrævende opgaver skal løses, hvis vi ikke samtidig erkender og er parat til at nedprioritere eller fjerne andre opgaver.

Jeg er meget enig i den holdning til udviklingslandene, der kommer til udtryk i vort program, og i Brandt- rapporten.

Men den har ingen mening, hvis du og jeg ikke er parat til at gå ud til befolkningen og tage ansvaret for,

at det vi giver mere tii de fattige befolkninger i udviklingslande går fra vore egne forbrugsmuligheder.

Der er ikke andre end os, der vil lade de nødvendige beslutninger præge af en socialdemokratisk - en solidarisk holdning.

Mange sætter spørgsmålstegn ved, om vi kan, og om vi tør.

Hvis en sådan holdning vil præge denne kongres i vort parti, som er det samfundsbærende, så kan vi med fasthed og klar stemme afvise røster om indblanding udefra, havd enten det gælder den amerikanske forsvarsminister eller

den internationale valutafond.

Den der tror på fremtiden må også være parat til at løse dagens problemer.

Det er den besværlige opgave kongressen står overfor.